

DRAGICA POTOČNJKOVÁ

***HLUK,
KTERÝ DĚLAJÍ ZVÍŘATA,
JE NESNESITELNÝ***

fiktivní drama podle skutečné události

Ze slovinského originálu *Hrup, ki ga povzročajo živali, je neznosen*
přeložil Libor Doležán

2004

Osoby:živí:

ALMIR – 16 let

AZRA – 60 let, jeho babička

PSYCHIATR

VOJÁK 1

VOJÁK 2

POLICAJT 1

POLICAJT 2

SOUSEDKA

MUŽ STŘEDNÍHO VĚKU

MUŽ

ŽENA

MLADŠÍ ŽENA

STARŠÍ ŽENA

MUŽ SE SÁČKEM

MLADÁ SLEČNA

ČESTNÝ MLADÍK

BEZDOMOVEC 1

BEZDOMOVKYNĚ

BEZDOMOVEC 2

DOZORCE

mrtví:

MATKA – 40 let, Almirova

OTEC – 45 let, Almirův

ALISA – 15 let, Almirova sestra

EROL – 18 let, Almirův bratr

LANA – 20 let, Almirova sestra

**Almir je mentálně retardovaný, autista, který neumí mluvit.
Projevuje se jen podivnými zvuky. Babičce se zdá, že mu rozumí.**

(Role od Psychiatra k Dozorci jsou napsány tak, aby jeden herec mohl hrát nejméně dvě role.)

Stalo se včera – děje se dnes – někde ...

1. obraz

*(Tma, někde v dálce střelení, které se blíží, křik, střelení, křik. Ticho. Pomalu světlo. Před námi – dvůr, v pozadí lze vytušit dům v plamenech, kouř. Večer, brzy bude noc, plameny osvětlují jeviště, které vypadá téměř neskutečně, stíny, kouř, podivné ticho. Když se kouř poněkud rozplyne, zpozorujeme všude kolem rozházená těla, Almirovi příbuzní, kromě babičky, leží mrtví. Odněkud ze strany – podivný hlas, podivný pláč, vzlyk. **ALMIR** se plazí mezi mrtvým otcem a matkou a pokouší se s nimi pohnout, tiskne se k nim. Je velice vystrašený a úplně bez sebe. Zmlkne, když se ze tmy vynoří **VOJÁK 1**, který před sebou postrkuje plačící a zakrvácenou babičku **AZRU**. Voják 1 je stejně jako **VOJÁK 2** oblečen do jakési podivné uniformy, napůl vojenských a napůl civilních šatů. Azra zpozoruje vnuka a zavolá jeho jméno, chce běžet k němu a k mrtvým, ale **VOJÁK 1** ji zastaví. Almir se na Azřino zavolání neozve, těla otce a matky se mu podařilo přitáhnout na hromadu a teď k nim vleče ještě tělo Alisy.)*

VOJÁK 1 (*Azře, kterou drží pod krkem*): Kde jsou ostatní, kam jsi je schovala, svině?!

(Azra pláče, neodpovídá.)

Chceš chcípnout? Svině! Co bude s ním?

(Ukáže na Almira.)

Ani prdel si sám neutře. Chceš, aby chodil po světě posranej?

(Tahá ji za vlasy, kope)

Kurva, doopravdy chceš, abych ti vystřelil mozek?
Kde jsou ostatní? Odpověz, když se ptám!

(Kope ji. Almir mezitím táhne Erolovo tělo na hromadu.)

AZRA: Oni před třemi dny ... oni ... Už jsem vám to řekla!

(Přijde Voják 2, v ruce má vysílačku. Mluví s někým na druhé straně. Voják 1 hodí Azru na zem, přistoupí k Almirovi, pozoruje ho.)

VOJÁK 2: Jo, rozumím, šéfe! Hned. Samozřejmě..., jo, hoří perfektně, ne, ani stopy, bez starosti, vůbec nic nezůstane, bez starosti, šéfe!

(Zavolá na Vojáka 1)

Končit! Rychle, ústup, za pět minut ústup, dělej, dělej!

(Opět do vysílačky.)

Jo, přijem šéfe! Pět minut, maximálně, jo!

(Vypne. Vojákovi 1.)

Co se flákáš? Hoď je do ohně! Kurva, našel jsem jen nějaký zlato a tisíc marek. Šéf bude pičovat. Sebrals jim všechno? Hodinky taky?

VOJÁK 1: Jo, ale tři chybí.

VOJÁK 2: Buď bez starosti, Bato se o ně postaral. Neslyšel jsi, jak ječeli, když je házel do ohně? Tu couru jsme samozřejmě ... hop, hop, hop ...

AZRA *(křik)*: Ajšo, Ajšo ..., dítě moje ... Mevlude, Mevlude, kde jsi ... Ajšoooo ... ?

VOJÁK 1 *(ukáže na Azru)*: Utiš ji, sakra! Šéf řekl – kompletně vyčistit, všechno! Nic nesmí zůstat, ani stopa!

AZRA: Ne. Ne, neeeeeee ...!

VOJÁK 2 *(ukáže na Azru)*: Sakra, zabij ji!

VOJÁK 1: Zabij ji ty!

(Dívají se na sebe. Azra se vrhne k Almirovi, tiskne ho, objímá. Almir ji táhne k ostatním na hromadu.)

VOJÁK 2: Bojíš se staré svině?!

VOJÁK 1: Ne, ale ...

VOJÁK 2: Žádný ale! Já ještě jednou zkontroluju ...! Akce, akce!

(Chce odejít, obrátí se.)

Malýho nech, neumí říct ani Ň!

(Smích. Odejde. Almir a Azra leží na hromadě mrtvol.)

VOJÁK 1: Zvedni se, stará. Slyšíš? Rychle, rychle. Zvedni se ... *(tišeji)* a utíkej, utíkej ...

(Začne táhnout tělo Almirovy matky k ohni. Azra a Almir ji táhnou zpátky.)

AZRA: Nebudeš, ne, ne, ne ..., Aido moje, Aido ...!

(Objímá tělo mrtvé dcery.)

VOJÁK 1: Řekl jsem ti ...! Copak to nechápeš? Co bude s malým? Naposledy ti ... Nezahrávej si se mnou!

(Vytáhne revolver, vystřelí. Azra upadne.)

Do piči ..., do piči už! Běžte do ..., všichni do ...! Každý svinstvo musím uklízet místo něho, všechno sám, každou sračku! Vždycky stáhne ocas mezi nohy.

(Táhne tělo Almirovy matky. Almir obejmě její nohy, ozývá se po svém.)

Běž pryč, pryč ... Rozumíš? Pryč, ti říkám ...! Idiotě blbej!

(Voják 1 dostane tělo Almirovy matky z jeho objetí, potom ji zvedne a zmizí s ní v kouři, hodí ji do plamenů hořícího domu. V Almirových rukou zůstanou matčiny boty, které tiskne k sobě. Babička Azra, která ležela nehybně na zemi, se pomalu plazí pryč. Voják 1 se vrátí pro další tělo, otcovo, Almir mu už zul boty. Ted' už má dva páry, tiskne je k sobě. Voják 1 si toho všimne.)

Co to děláš? Vždyť nevíš, co děláš ...

(Táhne tělo k ohni.)

Opravdu je to idiot!

(Azra se pořád ještě plazí pryč, potichu zavolá na Almira, který ted' zouvá Alisu, ale neozve se. Voják 1 se vrátí.)

Jo, jo, aby boty neshořely, hodnej!

(Přiběhne Voják 2. Voják 1 zvedne napůl svlečené Alisino tělo.)

VOJÁK 2: Pohni sebou, kurva ..., šéf bude ...! U, u, takový kozy ...

(Mezitím, co je „mačká“, strhne z těla ještě řetízek a dá ho kapsy.)

VOJÁK 2: Pane bože, takový kozy! Ještě jednou bych si dal říct!

VOJÁK 1: Tuhle bych taky ještě někdy. Škoda, že jsme ji nenechali ještě chvíli naživu, mohli jsme ji schovat.

VOJÁK 2: Šéf řekl kompletně vyčistit!

VOJÁK 1: Bude se mi o ní zdát.

VOJÁK 2: Tady ji máš, ale rychle.

VOJÁK 1: Zbláznil ses?

VOJÁK 2 *(smích)*: Ještě je teplá. Rychle, kalhoty dolů a jedem, no, no ..., vyfotím tě!

VOJÁK 1: Nekrofile pojebanej! Ty dostaneš odvahu, až když je po všem. Nekrofile! Pchá!

(Voják 1 plivne a odnese Alisu.)

VOJÁK 2: Dávej si pozor, už nějakou dobu tě pozoruju!

(Voják 1 něco zakleje a odnese Alisino tělo, Voják 2 se chopí Erolova těla, které Almir už předtím zul, a odnese ho do ohně. Almir zouvá ještě Lanu. Azra už mezitím zmizela. Voják 1 se vrátí pro Lanino tělo, také to vezme do náručí a odnese. Voják 2 se vrátí.)

VOJÁK 2: Máš ale pravdu, ty kundy mají něco, něco, co naše nemají. Člověk dostane chuť. Starou jsi uklidil?

(Voják 1 je v rozpacích)

VOJÁK 1: Starou? *(Nepřesvědčivě.)* Tu jako první. Teď už bude pěkně upečená, jenom na žvýkání bude trochu tvrdá.

VOJÁK 2: Beze srandy!

VOJÁK 1: Neříkal jsi, že máš hlad?

VOJÁK 2: Rozbiju ti hubu, nejen, abys mě už přestal srát, ale ani žrát abys s ní nemohl! Rozumíš?

VOJÁK 1: O.K., O.K. vole, ty fakt nerozumíš srandě.

VOJÁK 2: Prdel si dělej z někoho jinýho, do hajzlu ... Koho chceš, kurva.

Uf, už víc než deset minut ... Šéf se zblázní! Přesun, přesun!

VOJÁK 1 *(Almirovi)*: Nebreč, to se nevyplácí, víš.

(Sáhne do kapsy a nabídne chlapci čokoládu. Almir, který si potichu „povídá“ s botami, se na něho nepodívá. Čokoláda zůstane ležet na zemi.)

VOJÁK 2: Uf, je rozmazlenej! Měj se mladej, teď už tě aspoň nebude nikdo otravovat!

(Oba zmizí.)

VOJÁK 1 *(ze zákulisí)*: A co bude s botami?!

(Almir zůstane sám uprostřed jeviště, před ním prázdné boty, kterým něco vykládá, samozřejmě po svém.)

Zatmění.)

2. obraz

*(Uplynul asi rok. Psychiatrická ambulance. Stůl, na jedné straně sedí **PSYCHIATR**, na druhé **AZRA** a **ALMIR**. Almir je spokojený a klidný, na klíně drží velký černý igelitový sáček, jaký obvykle používáme na smetí. Azra a doktor mluví dost nahlas, jeden druhému skáčou do řeči.)*

AZRA: Nesmíte říct – ne. Nesmíte, to by byl hřích, pane doktore.

PSYCHIATR: Milá paní, musíte rozumět ...

AZRA: Za všechno se platí, já vím, až Almir něco vydělá ...

PSYCHIATR: Ne, paní, už jsem vám to řekl, problém je, že chlapec ...

(Almir vstane a udělá několik kroků po ambulanci. Sáček nepouští z rukou. Azra naléhá pláčem.)

AZRA: Jediný, kdo zůstal, kromě mě. Sama nevím, jak jsem to přežila. Boží prozřetelnost, aby malý nezůstal sám ... A proto jsem k vám přišla ...

PSYCHIATR: Já vím, paní, už jste mi to vysvětlila třikrát ...

AZRA: Potom nesmíte říct – ne! Musíte ho naučit mluvit. Aspoň natolik, aby si našel ženu, to je jedno jakou, jen aby byla hodná, aby s ní měl děti ... Naučte ho aspoň tolik, aby mohl zametat na ulici. Bože dej, abych se toho dne někdy dočkala! Jeho děti a děti jejich dětí vám budou vděční.

PSYCHIATR: Ale Almir je ...!

(Almir sedí na zemi, hraje si s botami a něco jim ve svém zvláštním jazyce vykládá.)

AZRA: Poslední naděje našeho rodu. *(pláč)*

PSYCHIATR: Řekněte mu, ať to uklidí.

AZRA: Prosím?

PSYCHIATR: Boty ... jsou zablácené.

AZRA: Přestály hodně zlého.

PSYCHIATR: Jsou velice špinavé.

AZRA: Pro jedny bláto, pro druhé zlato.

PSYCHIATR: Nevím, jestli ...

AZRA (*pohládí vnuka*): Rozumí všemu, neumí jenom mluvit.

PSYCHIATR: Váš vnuk je, jak bych to řekl ... postižený.

AZRA: Ano, velmi.

PSYCHIATR: Tak jsem to nemyslel ... Vrazi přesně věděli, proč ho nechali naživu.

AZRA: Příštího dne by nás už určitě nenašli. Jednou jsem už utíkala, za druhé války, proto vím ..., proto jsem teď nemohla jen tak za sebou zavřít dveře ... Může se stát, že už se domů nikdy nevrátíš.

PSYCHIATR: To, co jste zažila, přesahuje všechny meze chápání. Ale někdy nám nezbyvá nic jiného, než se s tím smířit. Pokuste se smířit s tím, že ...

(Azra ho ještě nějakou dobu pozoruje a potom se to z ní vylije.)

AZRA: Zabili tři moje syny, dvě dcery, tři snachy, dva zetě, devět vnuků. Tím nejbystiálnějším způsobem zabili devatenáct, slyšíte dobře, devatenáct mých dětí! Deset dospělých a devět dětí! A s tím se mám smířit? Někdo se rozhodl, že moji rodinu vymaže z mapy světa ..., protože byla válka, protože jsme někomu šlápli na kuří oko, protože máme tmavé místo světlých vlasů ... protože ... Protože jíme krávu namísto prasete, protože se jinak díváme na nebe, protože ... a ať už to jednou pochopím a ať přestanu plakat, protože teď už na to není doba, protože teď už je mír a musím dát pokoj, protože ... Mě se nikdo neptal – ani na válku ani na mír! Já jsem si to nevymyslela ...

PSYCHIATR: Velice dobře vám rozumím ... Ale ... Podívejte se přece – co dělá.

AZRA (*úplně klidně*): Co?

PSYCHIATR: Povídá si ... Povídá si s botami.

AZRA: Chcete říct, že mluví?

PSYCHIATR: Víte dobře, co chci říct. Pomoci můžu jenom vám.

AZRA: Ne, já vás nepotřebuji.

PSYCHIATR: V případech, jako je váš vnuk, je medicína zatím ještě bezmocná.

(Azra uklízí boty do sáčku. Almir se s některými zvláště vroucně loučí.)

AZRA: A kdo říká, že jen můj rod je prokletý?!

PSYCHIATR: Prosím vás ... Opravdu mám hodně práce, nemám čas ...

AZRA: Tak to začíná!

(Psychiatr otevře dveře. Azra mluví dál.)

Dávejte pozor, jaké léky budete předepisovat, dávejte pozor, jaké recepty budete podepisovat ...!

PSYCHIATR: Jestli se při těchto slovech cítíte lépe, tak jsme přece jen něčeho dosáhli. Nashledanou.

(Doktor zavře za Azrou dveře, Almir je ještě uvnitř, ale nevšimne si ho. Když se trochu uklidní, pomalu se otočí, Almir stojí s sáčkem s botami před ním. Dlouho se na sebe dívají. Doktor ho chce pohlédit po vlasech. Almir ho kousne. Josip už natahuje ruku, aby ho udeřil, když Azra, která mezitím otevřela dveře, na vnuka zavolá.)

AZRA: Pojd'.

(Zatmění.)

3. obraz

(Modrooranžový pocit nekonečna, vítr, hudba. ALMIR stojí před námi uprostřed jeviště, oči si zakrývá rukama a pomalu počítá. Vzadu za ním se schovává jeho sestra ALISA. Alisa je samozřejmě v šatech z 1. obrazu, velice bledá v obličeji, špinavá, zakrvácená. Všichni „mrtví“ vypadají jako v 1. obrazu.)

ALMIR: Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest, sedm, osm, devět, deset! Už jdu!

(Pomalou se rozhlédne kolem, přemýšlí, kterým směrem by vyrazil. Nevšimne si Alisy, která dřepí za ním. Najednou Alisa vyskočí a „zapiká“ se. „Domeček“ je imaginární, jen ve vzduchu, přesto ale pro všechny na jednom místě.)

ALISA (vesele): Raz, dva, tři – já!

ALMIR: Zase švindluješ!

ALISA: Ne a ne!

ALMIR: Jo a jo!

ALISA (nahlas zašeptá): Když mi dáš čokoládu, povím ti, kde je máma s tátou.

(Almir nejdřív otálí, potom ale z kapsy vytáhne pořád ještě celou čokoládu, kterou mu v 1. obrazu dal Krste – Voják 1. Jenom papír je trochu potrhaný. Alisa ji má už v rukách, když si to Almir rozmyslí a hrubě jí zase vytrhne.)

ALISA: Dobře, potom je ale nenajdeš!

ALMIR: Ale jo, najdu!

(A odběhne z jeviště. Alisa ještě chvilku dává pozor a potom potichu zavolá.)

ALISA: Mámo, mámo ..., táto!

(Z nejrůznějších stran vystrčí hlavy na jeviště. Alisa jim ukáže, že vzduch je čistý.)

Rychle, rychle!

(Almir přiběhne zpátky, uvidí otce a matku.)

OTEC: Raz, dva, tři – pro mě!

ALISA: Bravo, bravo!

(Matka zakopne a upadne. Almir ji zvedne, když běží kolem ní, ale ještě ji předběhne.)

ALMIR: Raz, dva, tři – máma!

MATKA: Ó, moje staré kosti!

ALISA: Já vím, kde jsou i ostatní!

OTEC: To nesmíš říkat.

(Tatínek jí dá bonbón.)

OTEC *(Almirovi)*: Promiň, ale už nemám.

ALISA: Vždyť on má celou čokoládu.

(Matka se opře o otcovo rameno.)

MATKA: Já už mám pro dnešek dost.

ALMIR: Protože teď pikáš!

MATKA: Ne, ne ...

ALMIR: Ještě jednou?

(Alisa uvidí Lanu, která se plíží k „domečku“, kývne na ni, ať počká.)

ALISA: A co Erol?

ALMIR: U, no fakt!

(A už běží pryč. Lana se zapiká.)

LANA: Raz, dva, tři – pro mě. *(Alise)* Dík.

OTEC *(Alise)*: Kdo tě naučil takhle švindlovat?

ALISA: Ty. *(smích)*

OTEC: Já ti dám!

LANA: Já už nehraju.

MATKA: To jsme už dvě. Almir bude ale moc smutný.

(Přiběhne Almir, za ním Erol, Almir je ale rychlejší.)

ALMIR: Raz, dva, tři – Erol! Raz, dva, tři – Erol! Ještě jednou. Kdo piká?

(Ze zákulisí volá babička Azra.)

AZRA: Almire, Almire ...!

ALMIR: Ještě jednou, ještě jednou, rychle, rychle ...!

LANA: Bez šance!

AZRA: Almire, Almire ... Oběd!

ALMIR: Prosím, prosím!

MATKA: Rychle, dokud ...

(Matka rychle počítá. Ostatní se rozletí na všechny strany. V tom okamžiku přijde Azra. Kolem ní utíká Lana, vyzuje si boty, které zůstanou na zemi. Azra Lanu rozhodně nevidí, ani ostatní ne. Sebere boty.)

AZRA *(Almirovi)*: Proč děláš, že mě neslyšíš?

(Matka přestane počítat, Almir se k ní tiskne, nepouští ji. Azře není jasné, co Almir dělá. Světlo se změní, zmizí hudba.)

AZRA: Co to děláš?

(Matka odešla, Almir je smutný, Azra sebere její boty. Potom ještě otcovy, které zůstaly uprostřed jeviště.)

Proč je rozhazuješ všude kolem?

(Almir se na ni němě dívá.)

Jdeme, polenta bude studená.

(Almir začne něco „vykládat“.)

Teď ne, potom ... Almire, jdeme.

(Almir se rozhlíží kolem. Azra pochopí, že hledá boty.)

Kam jsi je schoval?

(Almir odběhne pryč, Azra na něho čeká, začíná být nervózní, prohlíží si boty. Plivne a utře prach na jednom z párů.)

Almire, tak už toho bylo dost!

(Almir se vrátí, v rukách vítězoslavně nese Alisiny a Erolovy boty.)

Našel jsi je?

(Azra vytáhne z Almirovy kapsy igelitový sáček z 2. výstupu. Oba uklízí boty.)

Jen když jsi je zase našel.

(Tichá hudba s nádechem bosenského melosu. Almir a babička pomalu, ruku v ruce, odchází z jeviště. Almir v druhé ruce nese sáček s botami.

Zatmění.)

4. obraz

*(Místnost s tím nejchudším a nejskromnějším zařízením, postel je stará železná, nemocniční postel, stůl, dvě židle. **ALMIR** klečí na zemi, vedle něho sáček s botami, kusem dřeva drhne, škrábe po prknech na podlaze, dělá čáry. Celou dobu stejně, celou dobu v jednom rytmu. Zjevně ne poprvé, vždyť už udělal jakýsi obrazec, vzdáleně připomínající „ristanc“¹. Po chvíli přijde babička **AZRA** a přinese umyvadlo s vodou.)*

AZRA: Přestaň s tím! Všechno jsi už poškrábal! Já to nemůžu zaplatit. Říkám ti to naposledy!

(Almir si něco pobrukuje, nevšímá si jí.)

Řekla jsem mýt! Slyšíš, Almire? Uklid' tu věc! Co si maminka a tatínek pomyslí? Vždyť víš, že se na nás dívají. Budou moc smutní. Hned mi tu věc dej, slyšíš, Almire?!

(Tahají se o ni, babička upadne. Almir se na ni nepodívá, hladí klacek, respektive kus dřeva, jako by ho konejšil. Šeptá mu. Azra na zemi.)

Namísto aby mě poslouchal, místo aby se učil ... Všechno po svém! Ani ústa už nechceš otevřít. Já moc dobře vím, jak jsi chytrý, jsi ale líný. Jenom to, líný jsi. A ti tvoji rodiče, kteří naletěli těm hloupým doktorům! Teď už bys dávno mluvil. Měl bys školu a já bych se s tebou nemusela na stará kolena takhle trápit.

(Babička se zvedne, když v tom uvidí Almira, jak na ni číhá s klackem v ruce. Almir se třese.)

Nebij babičku po hlavě! Už jsem ti tisíckrát řekla, že už nechci žádnou válku. Hned to zahod'! Almire? Podívej se, co to se mnou děláš. Jen se podívej, jaké mám koleno, jak mi teče krev.

Proč neslyšíš? Jak ti to mám říct? Almire ... Almire ...? Podívej. Podívej ...

(Azra zavzlyká. Potom mu vezme klacek z rukou a zlomí ho.)

Kdo bude koho poslouchat, já tebe nebo ty mě?! Tak!

(Almir bije po Azře, která mu uhýbá. Když vezme sáček s botami, Almir se naráz zastaví.)

Jestli ... Jestli ještě někdy udeříš svou babičku, vezmu ti je, abys je už

¹ Obrazec pro stejnojmennou dětskou hru podobnou našemu „skákaní panáka“.

nikdy neviděl. Rozumíš mi, Almile, rozumíš tomu?

(Dlouhé ticho. Almir se vrhne na postel, vzlyká a sténá. Azra se k němu pomalu přibližuje, vezme ho do náručí, hladí ho, šeptá mu a něžně mu zazpívá. Almir se pomalu uklidňuje, přimkne se k ní.)

Sluníčko moje, vždyť já jsem tak ráda, že tě mám. Všechno bude v pořádku, uvidíš. Určitě ještě někdo přežil. Musíme jenom věřit. Však co, že dům shořel. Půjdeme k sousedovi a tam na ně počkáme.

(Azra teď svléká Almira, který se už nebrání.)

Lehneš si do trávy a budeš se dívat na mraky, budeš se na ně dívat, jak dlouho budeš chtít. A ... *(dlouhé ticho)* Hezky, jo ... Ještě druhá ruka ... Ty jsi teď ale hodný. Teď ještě ... *(obléká mu pyžamo)*, ještě nožku ... Sousedka má pro tebe takovou pěknou bundu, skoro novou, uvidíš. Zvedni se ..., tak. Novou, abys byl nejhezčí chlapec ve městě, aby děvčata kecla na zadek, až tě uvidí.

(Almirovi se to poslední nelíbí. Azra smích.)

To se jen tak říká. Kdyby nějaká doopravdy upadla, tak bys ji zvedl, ne? Jasně. No, a když si nějakou vybereš, koupíš jí popcorn. Když máš holku, Almile, musíš ji mít raději než sebe, jinak to nemá cenu.

(Almir je neklidný, vstane.)

Kam zase jdeš? To není nic špatného. Všichni mají děvčata. Když už jsi tak starý, tak je to normální. Almile, pojď sem. Ty věci přicházejí samy od sebe. Almile ... Almile! *(pro sebe)* Co jsem to zase ...? Almile, spát, hned spát. Almile! Almile?!

(Almir ze sebe stahuje oblečení.)

Co to zase děláš? Hned toho nech ... Nech toho!

(Azra ho opět obléká.)

Co je ti dneska? Dej to zpátky ..., roztrháš to, Almile, nech toho, když ti říkám ...!

(Azra se prudce rozmáchne a udeří ho. Almir se ponoří do své odevzdanosti.)

Promiň, promiň, nechtěla jsem, promiň, neměla bych ...

(Hladí ho a tiskne k sobě.)

Zatmění.)

5. obraz

(Venku před domem. Modrooranžový pocit nekonečna. Vítr, hudba. ALMIR a MRTVÉ SESTRY, sedí napůl svlečení v kruhu, kolem nich rozházené oblečení. Jsou otočení jeden k druhému a hrají hru s prsty. Nejdříve skryjí ruce za záda. V určitém okamžiku každý z nich zvolá číslo od nuly do pěti a zároveň zvedne libovolný počet prstů. Následuje přepočítávání prstů. Prohrává ten, jehož dříve vyvolané číslo se nejvíce liší od součtu. Poražený musí za trest svléknout kus oděvu. Chudák Almir je už skoro svlečený, teď si svléká tílko, sestry si libují.)

ALMIR: Mně se to nelíbí.

ALISA: Vždyť jsi roztomilý.

LANA: To je jedno, že je ti to zatěžko.

ALMIR: Nech toho.

ALISA: Vau, takový chlupy!

ALMIR: Netahej mě!

LANA (*Alise*): Pusť ho, celou dobu ho pořád ... Rychle, ještě jednu.

ALMIR: Ne.

LANA: Jenom jednu!

ALISA: Dvě.

(Opět hrají. Almir zase prohraje. Alisa a Lana se smějí.)

ALMIR: Švindlujete, švindlujete.

LANA: Vůbec ne ... Kalhoty dolů, kalhoty ..., kalhotky ...

ALMIR (*volá*): Mami, mami ...

(Alisa mu zacpe ústa, obě se na něho vrhnou, lechtají ho. Almir se brání ze všech sil.)

LANA: Nech toho, čuně.

ALMIR: Vy dvě jste čuňata ... Mami ...!

ALISA: Ty jsi blázen. Líbí se ti to? A tohle ...?

ALMIR: Ne, ne ... Mami ...

LANA: Když nehraješ, tak my dvě zas nebudeme hrát fotbal.

ALISA: Jo, přesně!

ALMIR: To není vůbec žádná hra, vy dvě jste si jen něco vymyslely.

LANA: Je super. *(Alise)* Stáhneme mu je ... Dolů ...

(Smějí se, mezitím, co mu stahují kalhoty.)

ALMIR: Ne ... Mami ... Já ... Nech mě ...! Mami ... Nenávidím vás!

(Světlo se pomalu mění, vítr ustal. Přejde SOUSEDKA. Alisa a Lana seberou svoje oblečení a odběhnou pryč. Sousedka je samozřejmě nevidí. Almir sedí na zemi ve spodním prádle a dotýká se svého údu.)

SOUSEDKA: Ty čuně, že ti není hanba! Že ti není hanba.

(Teď si Almir stahuje také spodky, sousedka ho se zájmem pozoruje, možná se ho taky dotkne.)

Čuně! Dej ho ..., jsi ale vyspělý. Zpátky. Kalhoty nahoru. Schovej tu ..., tu hanbu. Slyšíš?

(Zavolá směrem k domu.)

Azro, Azro! Zase se ti tady ukazuje!

(A zatmění.)

6. obraz

*(Místnost jako ve 4. obrazu. **ALMIR** si hraje s botami mrtvých, v „ristanci“, který vyznačil ve 4. obrazu. Při tom si jednotvárně mumlá a vytrvale opakuje určitou činnost. Babička Azra vybere jeden pár. Almir zneklidní.)*

AZRA: Myslím, že zrovna tyhle byly Erolovy. Jsou ještě úplně nové. Nevezmu ti je, jen si je zkusíš, vyzuj se. Potom si můžeš hrát dál ...

Dej sem nohu, jsem si jistá, že ... Almire! Zkusíš si je a ... Zase neposloucháš!

(Azra se ho snaží vyzout. Almir si jí nevšímá.)

Svoje už sotva obuješ. Už na kilometr daleko je vidět, že jsou ti malé. Máš krvavé puchýře, to bolí ... Zkusíme ..., no ... V těch už nemůžeš chodit!

Vždycky jsi nosil Erolovy boty, taky tyhle, co je máš, jsou jeho. Prosím tě, synku, no tak ... Musíš je obout! On by byl rád!

Zeptáme se ho? Samozřejmě, uvidíš ... Samozřejmě, že nás slyší, vždyť už jsem ti řekla, že oni všechno vidí a slyší.

(Almir si soustředěně vykládá sám se sebou.)

Zavolám ho. Uklidni se, neslyším vlastního slova, když mluvíš.

(Azra se podívá do stropu a zavolá. Almir se zabývá sám sebou.)

Erole, Erole! Synu, slyšíš mě? To jsem já, babička, jo. V pořádku, díky, jen Almir někdy zlobí, jo, hodně ... Chtěla jsem se tě na něco zeptat – že nemáš nic proti, když bude Almir nosit tvoje boty? Samozřejmě. Nemáš? Opravdu ne? Vždyť jsem to věděla. Že si je má zkusit a nosit? Jo, vždyť já to taky povídám!

Dej sem nohu, rychle ... Slyšel jsi ho? Almire! Už toho bylo dost! Buď hodný, tak zvedni tu nohu. Almire!

(Dlouhé ticho. Azra opět pomalu pohlédne nahoru, pokračuje co nejvíc nahlas a s co největším důrazem.)

Jsi tam ještě, Erole? Vypadá to, že tě neslyšel. Jo, budeš muset ještě jednou, víc nahlas ... Ne, jenom to, co prve. Ale nahlas, jo. Co já vím, možná se zamyslel. Povídej, posloucháme, oba, jo ... Nevidíš nás, jo? To nevadí.

(Azra dotáhne Almira na druhý konec, podívá se nahoru.)

Už je to v pořádku? Jsi moc hodný, díky, Erole. Připravení, jo ..., jen mluv.

(Almir se dívá před sebe. Azra ho nutí, aby se podíval nahoru. Marně.)

Jestli chceš doopravdy něco slyšet, musíš se nejdřív podívat člověku do očí. Podívej se, podívej, uvidíš Erola.

(Dlouhé ticho, Almir sedí ve své charakteristické poloze, objímá svá chodidla. Azra ale stejně vesele.)

Jo, teď jsme ale ...! Ne, zdá se mi, že bude. No, jen leť, leť. Na shledanou, jo. Pozdravuj všechny ostatní (v nebi.)

Teď už opravdu nemůžeš říct, že jsi ho neslyšel, protože ... Co je zase? Almir! Nech toho! Máš krvavé puchýře a ty boty si už nesmíš obout. Zničíš si nohy na celý život. Nemám peníze na dalšího doktora!

Já nevím ... Musíš poslouchat! Erol viděl, jak ošklivě se chováš a řekne všechno mámě, víš dobře, jak bude smutná.

(Azra si vzpomene a najde otcovy boty.)

Nechceš tyhle? Jo, otcovy jsou ještě lepší. Zkusíme je. Mně je to jedno, jen když budeš obutý. Možná ti jsou ještě trochu velké, ale když do nich dáme trochu papíru, budou jako ulité.

(Almir nic. Azra se najednou zastaví a rozhodným gestem hodí botami po Almirovi.)

Nos si, co chceš! Ty už mě nebudeš ...! Já nevím, co ti dám jíst a ty si nechceš zkusit ani ty posraný boty!

(Dlouhé ticho, oba zírají do prázdna.)

Bože. Nechápu, nechápu ...

(Azra se schoulí v pláči, Almir zírá do prázdna a něco mumlá. Pomalu zatmění.)

7. obraz

(Modrooranžový pocit nekonečna, vítr, hudba. „Mrtví“ a ALMIR hrají „ristanc“, nebo jinými slovy „Nebe – peklo“, na obrazci, který Almir v předchozím obraze vyryl kusem dřeva. Na posteli leží babička AZRA, oblečená jako v předešlém obraze, s botami na nohou. Azra je mrtvá, přesto si toho nikdo z přítomných nevšímá. Jsou zcela ponořeni do své hry, kterou zjevně hrají už kdoví jak dlouho, vždyť už působí velice unaveně. Jestliže někdo potajmu odpočívá, Almir ho rozhodně zvedne. „Mrtví“ mají na sobě zakrvácené šaty jako v prvním obraze. EROL skáče po jedné noze, před sebou postrkuje kus dřeva – klacek, se kterým si Almir hrál v předešlém obraze. Erol stoupne na čáru.)

LANA: Stop, Erole!

(Erol pokračuje ve skákání.)

Byl jsi na čáře.

EROL: Nebyl.

LANA: Byl! *(Alise)* Byl na ...?

ALISA: Podle mě už podruhé.

MATKA: Já jsem sice neviděla přesně, ale ...

LANA: Byl na čáře! Tuhle čáru ... Když skočil, tak ... *(Erolovi.)* Nehraj!
(Alise.) Řekni jim to!

ALISA: Říkám, že jsem ho viděla už předtím!

OTEC: Erole. Dva svědci ... Nemá to cenu.

(Erol dál skáče. Almir je velice nervózní.)

ALISA *(otci a matce)*: Zastavte ho!

EROL: O.K., O.K. Stejně je to nuda! Už tři dni hrajeme jen „nebe – peklo“! Já už nehraju!

(A zahodí kus dřeva daleko pryč, matka mu chce vlepit pohlavek, otec ji zadrží.)

OTEC: Aido, ne. Domluvili jsme se, že ...

MATKA: Jistě, promiň, promiň ... Erole, to se nedělá.

(Alisa nedokáže skrýt radost. Otec ji napomene. Almir mezitím odběhne pro kus dřeva.)

OTEC: Alisko, Alisko.

ALISA: Jenom proto, že prohrává!

EROL: To není pravda, kdybych opravdu chtěl, klidně bych ...

ALISA *(sama sobě se zdá být velice vtipná)*: Klidně by sis prdnul, to je taky to jediný, co umíš.

MATKA: Aliso!

LANA *(Erolovi)*: Vzdej to, všichni jsme lepší než ty. Táta taky.

OTEC: Proč přeháníš?

(Almir využije hádky a sám pokračuje ve hře. Kousek dřeva si položí na levý nárt a poskakuje po pravé noze.)

EROL: To vůbec není hra pro kluky!

LANA: Kdybys vyhrával, tak by pro kluky byla!

MATKA: Řekli jsme, že si budeme hrát, tak si budeme hrát. Kam bychom přišli, kdyby si každý dělal, co chce?

OTEC *(smích)*: Do nebe.

EROL: Mě to fakt nebaví.

MATKA *(Erolovi)*: Většina rozhoduje, budeš se muset přizpůsobit. Kdo je na řadě?

LANA: Já!

(Lana uvidí Almira.)

Teď ještě on švindluje!

ALISA: A navíc začal od prostředku. *(Almirovi)* Nemůžeš začínat od prostředku, když jsi se ještě ani jednou nedostal do „nebe“.

ALMIR: Ale dostal, vždycky se dostanu do „nebe“!

(Alisa a Lana jsou paf z Almirových lží.)

MATKA: Almire, víš, že to nemá smysl. A teď hezky ...

ALMIR: Trénuju, mezitím co vy se hádáte.

LANA (*matce*): Doufám, že mu zase nenaletíš!

ALISA: Ať si dělá, co chce, stejně je pořád v „pekle“.

MATKA: Aliso!

(Almir pořád ještě skáče.)

LANA (*Almirovi*): Ven, abych ti nepomohla!

(Lana do něho strčí, takže Almir ztratí rovnováhu a spadne.)

MATKA: Lano!

ALISA (*smích*): Teď jsi v tom správném nebi!

(Almir se sbírá ze země.)

EROL: Už tři dny hrajeme pořád to samé.

(Lana začne skákat. Kus dřeva si položí na hřbet pravé nebo levé ruky, skáče ale samozřejmě po jedné noze. Lana je úplně mistr.)

MATKA: To je pravda, musíš nám dopřát trochu odpočinku, Almile.

ALMIR: To nejde!

OTEC: Budeš muset najít nějaký způsob.

LANA: Já jsem už začala, abych potom nemusela znova ...!

MATKA (*Almirovi*): Vždyť se nestane nic hrozného, když si někdo trošku odpočine. Neodejdeme, neboj se. Jen když si budeme moct na chvíli sednout a dát odpočinout těžkým nohám ...

(A velice pomalu se sune k podlaze, možná aby si sedla. Almir ji zvedne.)

ALMIR: Ne a ne!

MATKA: Vždyť neusnu, neboj se.

LANA: To, co od nás chceš, je opravdu surové.

OTEC (*Almirovi*): Neboj se Almile, nikdy tě neopustíme, nikdy.

VŠICHNI (*skoro zároveň*): Nikdy, nikdy, nikdy ...!

ALMIR: Když si hrajeme, tak si hrajeme! Nikdo nebude spát, já to nedovolím! Já rozhoduji.

MATKA: Proč jsi na nás tak tvrdý, Almire?

ALMIR: Musíte fandit! Pravidla hry jsou jasná!

EROL: Nejsou, protože je neustále měníš.

ALMIR: To není pravda!

EROL: Tak je zopakuj, jestli to dokážeš.

(Všichni čekají, jen Lana skáče.)

ALMIR: Jen řekni, ty sis je ani nezapamatoval!

OTEC: Nechte toho.

MATKA: Nprovokuj ho, Erole, měj s ním trpělivost, vždyť vidíš, jak na tom je.

(Almir je uražen ještě víc.)

EROL *(matce)*: Celou dobu ho bráníš, ať už jednou dospěje! Já jsem taky nemocný!
(Almirovi) Mám tě po krk!

ALISA *(tancuje kolem)*: A já jsem blázen. Blázen, blázen ... Já jsem blázen ...!

OTEC: Ticho, jsem řekl!

(Lana udělá chybu. Alisa opět tleská. Lana začne natahovat moldánky.)

LANA: Už jsem byla skoro v „nebi“. Jenom kvůli vám, kvůli vám! To doopravdy neumíte být zticha? Celou dobu se jen hádáte!

OTEC: Nesmíš být tak přecitlivělá.

ALMIR: A teď jsem konečně na řadě já!

ALISA: Nejsi! Teď já!

(Křičí jeden přes druhého.)

ALMIR: Ne, to není pravda!

ALISA: Je a je!

ALMIR: Ne, není!

MATKA: Almire!

OTEC: Přestaňte, všichni!

(Děvčata skočí na Almira, Almir skučí, otec a matka táhnou děvčata pryč.)

ALISA: Ty idiote! Idiote, už nás nemuč!

MATKA: Co jsi mu to řekla?!

OTEC: Vždyť to tak nemyslela.

ALISA: Ale myslela!

MATKA: Pust' ho!

ALISA: Ty mě pust', bráníš vždycky jen jeho!

OTEC: Lano, a ty zvlášť, vždyť už nejsi dítě!

LANA: Tak ať už nás nechá být, nemůže nás tři dny držet, vždyť nejsme jeho majetek! Já chci taky někam jinam. A on taky, ať se zabývá taky něčím ... Vždyť je to v pořádku, když tu a tam přijdeme, ale ne pořád. Jestli s tím už brzy nepřestane, nezůstane mi nic, na co bych mohla vzpomínat! Vždyť jsou také jiné sny! Já chci zpátky svoji smrt!

VŠICHNI: Já taky, já taky ...

*(Almir skučí, někdo vejde, ale ještě ho nevidíme, všichni „Mrtví“, kromě Azry, se ohlédnou a v okamžiku se rozprchnou. Boty samozřejmě nechají ležet rozházené všude kolem. **Světlo se změní, hudba a vítr ustane.** Almir skoro zvířecky vyje.*

Zatmění.)

8. obraz

*(Uběhlo několik minut. Prostor je stejný jako v předchozím obraze. Světlo se změní, vítr už není. Babička Azra leží mrtvá na posteli, Almir u postele na zemi, zpočátku také bez známek života. V prostoru jsou **POLICAJTI** s bílými rouškami na obličejích, později **SOUSEDKA**. Policajt 1 píše do zápisníku. Policajt 2 u Almira.)*

POLICAJT 2: Dýchá, ale ...

POLICAJT 1: Dej mu vodu.

(Dívá se na Azru.)

Tahle je už třetí v tomhle týdnu.

(Policajt 2 hledá vodu. Kohoutek nikde není.)

Se mi zdá, jako by umírali hladem.

(Policajt 2 zakopne o botu. Zakleje.)

POLICAJT 2: Zatracený svinstvo!

POLICAJT 1: Taky jestli jde o sebevraždu, je to kvůli chudobě.

POLICAJT 2: Ani vodu nemají.

POLICAJT 1: Podívej se u sousedů.

Žádné zvláštní stopy. Kromě ..., možná kromě ...

POLICAJT 2: Kromě smradu.

POLICAJT 1: No, lehla si obutá.

(Policajt 2 se otočí ve dveřích, přijde k lavóru, vezme ho do rukou a vychrstne vodu na Almira.)

POLICAJT 1: Nemusíš ho zabít! Je dehydrovaný, dej mu napít, a ne ...!

Bůh tě nemá rád, odkud že jsi?

POLICAJT 2: Raději řekni – sedlák je sedlák!

(A odejde.)

POLICAJT 1: To tě mám ještě utěšovat?

(Policajt 1 přestane psát, schová papíry. Skloní se nad Almira, opatrně ho zvedne. Almir vydá neartikulovaný zvuk. Policajt pro sebe.)

Chudák.

(Chce ho pohodlněji položit, Almir otevře oči, chce se zvednout, zůstane nemohoucně ležet.)

Neboj se, chlapče, všechno bude v pořádku.

*(Policajt 2 přinese sklenici vody, s ním **Sousedka**, která ve vzduchu nad Azrou udělá kříž.)*

SOUSEDKA: Spasila se ..., Bože, dej klid její duši.

POLICAJT 1: To je její vnuk?

SOUSEDKA: Neměla na výběr. Ona už taky někdy bláznila.

POLICAJT 1: Bláznila?

(Policajt 1 namáčí vodou Almirovy rty.)

SOUSEDKA: Nedovolila, aby proti němu někdo něco řekl. Divné, že teď nevl. Někdy tak vyl ...

POLICAJT 1: Vyl?

SOUSEDKA: A jak! Uši jsem si musela zacpávat.

POLICAJT 2: Bila ho?

SOUSEDKA: Ale no tak! Ona sice říkala, že ztratil dar řeči ve válce, ale nevěřím, že jí někdo věřil. Podle mě už odedávna ... Vždyť víte co.

POLICAJT 1 (*Almirovi*): To je to s tebou tak špatné? (*Sousedce*). A slyší?

SOUSEDKA: Myslím, že ne.

(Policajt 1 udělá pokus. Almir se neozve.)

Tak co? No, jo! Tři dni jsem je vůbec neslyšela, no jo, ani jsem je neviděla ... Víte, už jsem věřila, že doopravdy odjeli domů. Přestože ... Vždyť všichni víme, že neměli kam ... Ale Azra pořád o něčem fantazírovala. Někdy je to jediná útěcha.

(Almir se zvedne na kolena a chce zout Azru, ostatní zůstanou stát.)

SOUSEDKA: Měla stejné číslo bot jako já.

POLICAJT 2: My dva tady pomalu skončíme, ne?

POLICAJT 1: Jsou ještě nějakí příbuzní?

SOUSEDKA: Ani jeden.

POLICAJT 1: Proboha. No, nic. Zdá se mi, že u vás zůstat nemůže. Co já vím ..., nějaký domov?

SOUSEDKA: Pro takové je jen jeden domov.

(Almir drží v ruce Azřiny boty, začne sbírat ostatní.)

POLICAJT 2: Podívej, uklízí.

SOUSEDKA: Ne, on má vůbec takové divné ...

POLICAJT 1 *(Almirovi)*: Hodný, půjdeš s námi?

SOUSEDKA: Na co se ho to vůbec ptáte?

POLICAJT 2: Už jsme tu hodinu! Už se mi začíná chtít zvracet.

SOUSEDKA: Kdy ji odvezete?

POLICAJT 1: Nevím, ještě musí přijít lékař a sanitáci a ... Děkujeme vám a na shledanou. *(Vezme Almira za ruku, ten se vytrhne.)* Nic ti neudělám.

(Almir běhá sem a tam, sbírá boty.)

Jdeme, já vím, že jsi ..., vždyť babičku ještě uvidíš. Jdeme jen do ... Jsou tam takové hodné tety ... A boty můžeš klidně nechat tady.

(Almir chce ven, chytají ho v prostoru.)

POLICAJT 2: Přeskočilo mu.

POLICAJT 1: Chyť ho. Co se ho bojíš?!

POLICAJT 2: Zbláznil se. Úplně se zbláznil.

POLICAJT 1: Já ti nic špatného ...

SOUSEDKA: Já jsem vám to říkala ... Já jsem vám to říkala ... Nakonec bude výt.

(Policajt 1 ho chytne u dveří.)

POLICAJT 1: Já vím, že je ti zle, chlapče, ale ... Raději poslouvej ... to se nedá nic dělat ...

POLICAJT 2: Ty si s ním povídáš?!

(Policajt 2 vezme pouta.)

POLICAJT 1: Schovej to!

(Almir opět utíká, boty mu padají z náručí. Pronikavě křičí. Policajt 1 Almirovi.)

Tak už se uklidni. Nic zlého se ti nestane, půjdeš se mnou domů ...
Rozumíš mi? Na nějaký čas půjdeš ke mně ... A potom ...

SOUSEDKA: No, co jsem vám říkala!

POLICAJT 2: Odvezeme ho rovnou, tady není co řešit, šéfe!

POLICAJT 1: Je to chudák. Tak dobře. *(Almirovi)* Pro všechny to bude mnohem lehčí, když se uklidníš. Rozumíš mi?

POLICAJT 2: Co mu to vykládáš! Ten je definitivně, ale definitivně ...!

POLICAJT 1: A ty definitivně mlč!

(Policajt 1 odborně dostane Almira na zem, Policajt 2 mu nasadí pouta. Almir vyje a natahuje se po botách, které se pokouší chytout do zubů.)

POLICAJT 2: Zase já ...? Pořád jenom já!

POLICAJT 1: Nebuď idiot!

(Almir vyběhne ke dveřím a při tom nešťastně srazí Policajta 2, Policajt 1 se žene za ním, zakopne o boty na podlaze a upadne, Sousedce je špatně už od dřívějšíka, teď zvrací do lavóru.)

Vítr, změna světla, hudba. Almir se zastaví, obrátí se.

ALMIR: Obuji si tvoje, babi.

(Zatmění.)

9. obraz

(Oranžovo modrý pocit nekonečna, vítr, hudba. Prostor je stejný jako v předchozím obraze, osoby také, nyní jsou v něm ale také všichni mrtví. POLICAJTI a SOUSEDKA jsou ještě v předchozích pozicích, jestliže se pohybují, jsou jejich pohyby co nejvíc zpomalené. V reálném čase je to možná jen několik okamžiků. Mrtví jsou rozestavení do kruhu a podávají si pouta, jako by si hráli s míčem. Smích. ALMIR stojí uprostřed a pokouší se je zachytit. Mluví ten, který hází.)

AZRA: Neplač.

MATKA: Přijmi.

OTEC: Nestarej se.

LANA: Vezmi.

ALISA: Nebud' smutný.

EROL: Pojd'.

(Všichni rychle.)

MATKA: Neboj se.

ALISA: Pojd' už ...

OTEC: Pojd' ...

LANA: Pojd' ...

EROL *(vykřikne a hodí vší silou)*: Sakra!

(Almir chytne pouta.)

ALMIR: To není poslední kolo.

(Hodí je Azře, která je nechytne, Erol je sebere a namísto do rukou matce je hodí na věšák.)

EROL: Nemá smysl čekat.

ALISA: Jednou budeš muset.

LANA: Vždyť to sám chceš.

(Všichni pochopí, že se hra změnila. Almir teď stojí u věšáku, bere pouta a vrací je do hry.)

OTEC: Cokoliv najdeš ...

MATKA: Kohokoliv potkáš ...

AZRA: Bude daleko od pravdy, synu.

MATKA: Nehledej ji ...

OTEC: Nic nehledej, jenom pojd'.

MATKA: Protože pravda není smyslem.

ALMIR: Cože?

AZRA: Smysl nějaké věci a její skutečnost, synu.

(Všichni zůstanou stát a upřou zrak na Almira, kterého to úplně zmate. Sotva slyšitelně ze sebe vykoptá.)

ALMIR: Promiňte, nechtěl bych nikomu ublížit, ale ...

(Ticho. Všichni se podívají na Azru, která se na chvíli zarazí, potom se vzpamatuje.)

AZRA: Máš pravdu, synu. Chtěla jsem říct ...

(Opět velice rozhodně všem.)

Chceme pomáhat, nebo být zase rozumní?

(Všichni se dívají na Almira. Dlouhé ticho, potom.)

MATKA: Vždyť jsi náš, jsi náš.

(Osvobozující smích. Všichni smích. Takhle spokojení vyběhnou ven, Almir také.)

Zatmění.)

10. obraz

(Návrat do prostoru a času 9. obrazu. POLICAJT 1 se drží za hlavu a pomalu se zvedá, SOUSEDKA zvrací, POLICAJT 2 se od ní odvrací, opírá se u dveří o stěnu.)

POLICAJT 2: Přestaňte, nebo budu taky!

POLICAJT 1: Najednou mi je nějak ... Jako by mě něco ... Malej?! Kde je ...?

(Rozhlédne se kolem.)

Cože? K sakru!

POLICAJT 2: Kdy? Vždyť přese mě nemohl. Celou dobu stojím tady.

POLICAJT 1: A čumíš do zdi.

(Policajt 1 začne hledat Almira.)

POLICAJT 2: Dveře jsou zavřené. Neodešel ... Je uvnitř.

SOUSEDKA: Neodešel, určitě je ...

POLICAJT 2: Můžete odnést ten lavór?!

SOUSEDKA: Promiňte, je tu opravdu špatný vzduch ... Nemohla jsem ... Ještě že je ten lavór ...

(Sousedka odnese lavór ven. Dveře nechá otevřené.)

POLICAJT 1: Můžeš zavřít ty dveře?!

(Policajt 1 a 2 hledají všude kolem.)

POLICAJT 2: To je šílený! Šílený!

(Policajt 1 přistoupí k oknu.)

POLICAJT 1: Zavřeným oknem taky nemohl.

POLICAJT 2: Možná máme vidiny. To by nebylo nic divného, z toho smradu.

POLICAJT 1: Ty je máš určitě, a nejen teď.

(Policajt 2 otevírá okno.)

POLICAJT 2: Tohle se vůbec nedá otevřít.

POLICAJT 1: Je venku, jinde být nemůže.

POLICAJT 2: Do skříně jsi se ...?

POLICAJT 1: Třikrát.

(Policajt 2 se stejně podívá ještě jednou.)

Jenom do mých bot jsi se ještě nepodíval! Nebyly tady nějaké ...?

POLICAJT 2: Celá hromada tady byla.

POLICAJT 1: Utekl, nemůže být ...

POLICAJT 2: Vždyť říkám, že ...!

POLICAJT 1: Za ním, rychle.

(Policajt 1 vyběhne ven.)

POLICAJT 2: Ztracenej idiot!

*(Policajt 2 za ním. Vzápětí se vrátí **Sousedka**, bez lavóru. Rozhlédne se po prostoru, otevře skříň, vytáhne ven oblečení, začne ho prohledávat, dá do kapsy ... Nakonec ji zajímání ještě Azřiny boty. Vykřikne překvapením, tělo je bez bot. Odhodí věci, které předtím pobrala, pokřičuje se a rychle opustí prostor.*

Zatmění.)

11. obraz

(Obrazy od 11. včetně do 15. včetně následují jeden za druhým bez zatmění mezi nimi.)

*(Almir se potácí mezi lidmi, kteří se za ním ohlížejí. Utíká, ztratí sáček, vrátí se. Zůstane stát. **LIDÉ** chodí kolem něho. Almir zůstane stát v divné pozici. Lidé chodí kolem. **MUŽ STŘEDNÍHO VĚKU** se zastaví, pozoruje ho. Almir zůstává ve své pozici, tiskne sáček k sobě. Někteří lidé se podivují, druzí dělají, že ho nevidí. Almir je ponořen do sebe. Přicházejí noví lidé. Muž středního věku se k němu opatrně přibližuje.)*

MUŽ STŘEDNÍHO VĚKU: Ppppotřebujete ppppomoc?

(Almir nic.)

Není vám špatně?

(Almir nic.)

Mmmůžete mi říct ...?

(Almir ho hrubě odstrčí a s kvílením odběhne z jeviště. Sáček s botami zůstane ležet na zemi. Muž středního věku se pomalu zvedne a už chce odejít, když ho uvidí. Podívá se, co je uvnitř. Přemýšlí, neví, jestli má jít za Almirem. Nechá sáček na zemi a odejde. Opět se vrátí. Vezme sáček a přece jen za Almirem vyrazí.)

Lidé chodí kolem. Almir se vrátí z opačného směru. Zastaví se na místě, kde byl předtím sáček. Nic nechápe. Zůstane stát.)

12. obraz

*(Lidé chodí kolem, mezi nimi je také **Bezdomovec**, který jde kolem někde v pozadí. **ALMIR** se zastaví před mladší **ŽENOU** a **MUŽEM**, kteří lížou zmrzlinu. Pár jde kolem. Almir jde za nimi. Žena se ohlédne a zastaví, muž ujde ještě několik kroků. Almir se zastaví. Žena jde k muži. Almir jde k nim. Muž se nevrle oboří.)*

MUŽ: Ty ho znáš?

ŽENA: Ne. Možná, nevím.

(Žena se otočí, Almir se na ni dívá. Muž se zastaví a otočí.)

MUŽ *(Almirovi)*: Chtěl jsi něco?

(Almir na něho nepřítomně zírá. Ženě to začíná být nepříjemné.)

ŽENA: Něco chce.

MUŽ: Což o to, já vím, co chce!

ŽENA: Ne, opravdu ... Jako by ...

(Muž pokračuje v cestě.)

Chová se divně. Já bych ho ... Opravdu je ...

(A přistoupí k Almirovi.)

MUŽ: Huso! Nevidíš, že ...?!

(Žena neví, co má dělat. Momentálně nejsou poblíž žádní kolemjdoucí.)

Já jdu.

ŽENA *(muži)*: Počkej! *(tišeji)* Anebo jdi.

MUŽ: Jdeš?

(Žena pozoruje Almira.)

Nejdeš!

(Muž odejde.)

ŽENA: Chtěl jste něco ...?

(Almir působí nepřítomně.)

Chtěla jsem jenom ... Nevím ... Slyšíte mě?

(Najednou trhavě chytne Ženu za ruku. Žena vykřikne. Almir ji nepustí.)

Nic jsem vám ... Pust'te mě! Pust'te mi tu ruku ...

(Almir dělá s její rukou divné pohyby, kývá s ní a tahá ji, přitom je zjevné, že se jí chce pokud možno dotknout celým tělem, Žena uhýbá, nikam ale nemůže.)

Pust'te mě, nic jsem vám ..., chtěla jsem vám jen ..., nevěděla jsem, co je to s vámi ..., prosím.

(Almir se uklidní, tře svou hlavou o její ruce a tělo. Žena neví kudy kam. Zmrzlina spadne na zem. Žena se vyvlékne a odběhne pryč. Almir se dívá na zmrzlinu, skloní se a líže ji.)

13. obraz

(LIDÉ chodí kolem. ALMIR klečí na zemi. Začne si stahovat kalhoty. Někteří se zastaví. Almir si stahuje kalhoty. Neupravená STARŠÍ ŽENA se zastaví, pozoruje ho. Almir se opravdu divně klátí na kolenou.)

STARŠÍ ŽENA: Co chce? Chápete ho?

(Někteří se zastaví a užívají si „představení“.)

Chceš jít ...? To se musíš rozepnout ... a běž tam ... Stoupni si stranou, ať se na tebe nedívají tady ty opice.

(Ostatním.)

Vždyť neslyší. Opravdu ne ...

MLADŠÍ ŽENA: Je opilej, no.

STARŠÍ ŽENA: Ne, ne, tenhle je ... Podle mě je trochu ...

(Almir vykonává malou potřebu, moč mu teče z kalhot, lidé se dívají.)

MLADŠÍ ŽENA: Zavoláme policii?

STARŠÍ ŽENA: Nikomu nic neudělal, nic neukradl, jenom ... Někam ho je potřeba ...
Co s ním má člověk dělat?

MLADŠÍ ŽENA: Tak si ho vezmi domů!

STARŠÍ ŽENA: Možná, že opravdu ...

MLADŠÍ ŽENA: Zbláznila ses?!

(Almir zůstává ve své nepřítomnosti na kolenou. Mladší žena táhne Starší ženu pryč. Ženy se vzdalují.)

Nevím, proč se musíš do všeho montovat?

STARŠÍ ŽENA: Možná se ztratil?

MLADŠÍ ŽENA: Tak se zase najde!

STARŠÍ ŽENA: Jako bych tě ani nevychovala já.

MLADŠÍ ŽENA: Já tebe bych měla!

(Almir cape v louži sem a tam. **BEZDOMOVEC 1** jde kolem.)

14. obraz

(ALMIR sedí v louži na zemi. LIDÉ chodí kolem, jedni spěchají, druzí se zastaví a udiveně ho pozorují. Almir si jich nevšimá. Mezi spěchajícími je také MUŽ SE SÁČKEM. Sáček mine Almirovu hlavu. Almir zvedne hlavu, ohlédne se za sáčkem. Muž zmizí. Almir „odspěchá“ ve svém zvláštním spěchu za ním. Někomu něco spadne do louže. Almir se vrátí se sáčkem v ruce. Za ním přiběhne zakrvácený Muž se sáčkem, tentokrát samozřejmě bez sáčku.)

MUŽ SE SÁČKEM: Vrať mi ho, okamžitě mi ho vrať!

(Almir hledá prostor, kde by se mohl zastavit.)

Zastavte ho. Zastavte! Toho ..., se sáčkem! S mým ...!

(Lidé se ohlížejí. Almir vysype obsah sáčku. Muž s sáčkem přijde k němu.)

Taková drzost! Co si to dovoluješ? Policie! Policie!

(Almir je rozčarovaný nad obsahem sáčku.)

Seber to. Seber to, slyšíš? Dej to zpátky! Jestli to nesebereš ...!

Za darebáctví se platí. A za tohle mi taky zaplatíš, budu tě žalovat, žalovat, a jak!

(Almir úplně nešťastný stojí ponořen sám do sebe.)

Teď se nepřetvařuj. Já dobře vím, že ... Seber to, říkám ti to naposledy. Seber to! Sbírej! Na kolena ...!

(Muž s sáčkem začne do Almira strkat a kopat ho. Ten nereaguje.)

Teď se bojíš, co? Když jsou kolem tebe lidi, tak se bojíš? Hajzle, hajzle zasranej! Seber to! Svině vypatlaná!

(Almir se stáhne ještě víc do sebe, Muž ho tak zkope, že zůstane ležet mezi věcmi ze sáčku.)

Ty budeš ještě simulovat?! Zvedni se, seber se, slyšíš? Počkej, já už tě ... Já tě naučím, sakra. Když ti říkám, že ... Svině zatracená, spratku zasranej ... Ty ...

(Teď ho táhne nahoru. Almir nic.)

Dobytku jeden, ty si ze mě ještě budeš dělat srandu? Já ti ukážu, zač je toho loket.

(Těm, kteří stojí okolo a dívají se na „představení“.)

Dávejte pozor, aby neutekl, jdu pro policajta.

(Odchází.)

Ty kreténe zatracenej, potrate zasranej, idiote zkurvene, svině
zavšivená, prase podělaný, sračko ...

*(A odejde. Almir leží mezi věcmi ze sáčku. Lidé chodí kolem, jedni se zastavují, druzí se ani nepodívají a přetvařují se, že je to všechno dohromady ani nezajímá. Mezi nimi je také **Bezdomovec 1.**)*

15. obraz

(ALMIR leží mezi věcmi na zemi. BEZDOMOVEC 1 stojí stranou, ostatní LIDÉ chodí kolem. Almir pozoruje jejich kroky, jejich odcházení a přicházení v botách, pokouší se jich dotknout – bot, připlazí se za nimi, otočí se, uvidí jiný pár, pokouší se ho chytnout, lidé ho obcházejí, brání se, aby se jich dotknul, ničeho si nevšímají. Lidé nemají čas. Almir leží, kolem něho boty, boty. Kolem projdou Alisiny boty na nohách MLADÉ SLEČNY. Almir vyrazí za ní a obejmě její nohy, Slečna ječí. Hladí ji, chce ji zout. Almir je silný.)

MLADÁ SLEČNA: Ej, nech toho, nech toho ... Co pro ..., co ti ..., ej ... Pust' mě ...
Může mi někdo ... Tenhle ...! Pomoc! Pust' mě. To jsou moje ...
Slyšíš, zbláznil ses?! Pust' moje boty.

(Přistoupí ČESTNÝ MLADÍK.)

ČESTNÝ MLADÍK: Hej, mladej! Slyšel jsi, co je ti ...?! Pust' ji. Hned ji ... Pust' ji, jestli ji nepustíš ...!

(Mladík chce Almira odtrhnout od slečniných nohou. Slečna už je také na zemi a ječí.)

MLADÁ SLEČNA: Pomozte mi, pomozte ...! Pust' mě, idiote! Blbečku! Já tě uškrtním, slyšíš, co ty si ...?

ČESTNÝ MLADÍK: Ne, já ho uškrtním, ale opravdu ho ...! Slečno, trochu ..., jenom trošku pohněte nohou ..., můžete pohnout ...?

(Tahají jeden druhého. Všechno dohromady je velice groteskní. Bezdomovec 1 je celou dobu mezi diváky.)

Myslíš, že jsi ..., protože jsi silný ..., co?

MLADÁ SLEČNA: Maniaku zatracenej, blbej, tak co jsem ti ...?!

At' někdo zavolá policii.

ČESTNÝ MLADÍK: Mohli byste jít někdo zavolat policii?

MLADÁ SLEČNA: Policie, policie!

(Bezdomovec 1 vší silou udeří Almira, Slečna zaječí, Almir se svalí.)

BEZDOMOVEC 1: To je jedinej recept!

ČESTNÝ MLADÍK: Pěkně jste ho složil.

BEZDOMOVEC 1: Je zvyklej, bude v pořádku.

MLADÁ SLEČNA: Děkuji vám, jste moc hodný. Opravdu vám děkuji.

ČESTNÝ MLADÍK (*Slečně*): Jste v pořádku?

MLADÁ SLEČNA: Úplně, myslím ... Ano, děkuji. Trošku mě to bolí, ale ...

ČESTNÝ MLADÍK (*k Bezdomovci*): Vy ho znáte?

BEZDOMOVEC 1: Já se omlouvám slečno, jeho jménem se omlouvám, chlapec je ..., vždyť neví, co dělá.

MLADÁ SLEČNA: Jste moc hodný, vždyť nebude tak zle ...

ČESTNÝ MLADÍK (*Slečně*): Nemáte chvíli čas, promiňte, jestli ...?

MLADÁ SLEČNA: Ne, ne ... O, ne ... To ... Mám, ano ... Mám čas ...

ČESTNÝ MLADÍK: Pojdme ... No, jo ... Za rohem je, myslím ... Kulháte? Bolí vás to?

MLADÁ SLEČNA: Oh, ne, ne ... nic ... Nic hrozného to není.

(Celí koketní odejdou. Bezdomovec 1 zůstane, posbírá několik věcí, které ještě od dřívějšíka ležely na zemi. Lidé opět chodí kolem. Bezdomovec 1 táhne omráčeného Almira, potom si ho naloží na rameno a odnese ho z jeviště.

Zatmění.)

16. obraz

(Oranžovo modrý pocit nekonečna, vítr, hudba. ALMIR v rychlém běhu proletí jevištěm, vrátí se, dívá se kolem, zastaví se, zase běží. Opět se vrátí. Dlouho stojí uprostřed jeviště, je zoufalý, třese se, zjevně nedokáže ovládnout stále silnější třesavku, za každou cenu se chce uklidnit, bije se po údech, po hlavě. Dupe nohama, máchá rukama. Pronikavě zakřičí, v katatonické křeči padne na zem. Hudba je stále silnější. Almir v křeči.

Rychlé zatmění.)

17. obraz

(ALMIR a BEZDOMOVKYNĚ sedí na chodníku jako žebráci, před nimi na zemi nějaká čepice. Almir má skrčenou nohu, takže to vypadá, jako by měl jen jednu. Je vidět, že se Almir necítí nejlépe, sedí opřen o Bezdomovkyni, hlava mu tu a tam padne dopředu. Bezdomovkyně ho zvedne a zase ho opře tak, jak je třeba. BEZDOMOVEC 1 a BEZDOMOVEC 2 dostatečně daleko od nich dohlíží na práci. Lidé chodí okolo, tu a tam darují peníze. Bezdomovkyně jako litanii opakuje.)

BEZDOMOVKYNĚ: Čím jsem se provinila, lidé boží, lidé moji, poslouvejte, podívejte se na toho nešťastníka, já, jeho matka vás prosím, šest hladových krků na mě doma čeká a tenhle nejstarší, který nemá nohu, který ani mluvit neumí, smilujte se nad ubožákem, neodvracejte pohled od mrzáka, bída je taky od Boha, neobcházejte nás, dobří lidé, darujte pro moje děti, když dáte Charitě nebo Červenému kříži, nikdy nevíte, do čí kapsy peníze půjdou, když je ale dáte do ruky mně, budu ..., můžete si být jisti, že ... kampak bych je dala?, prosím vás, tenhle ..., všechny, od nejmenšího do největšího vás prosí, zastavte se a pomozte, Bůh vám to vrátí, děkuji paní ...

(Starší paní do čepice na zemi hodí několik drobných.)

Děkuji vám, o, kdyby byli všichni tak dobří jako vy, vždyť říkám, nikdo neví, kam se ten svět točí, víme jen, že je všechno naopak, můžeme jen pomáhat jeden druhému, děkuji vám, přeji všechno dobré vám a vaší rodině, Bůh vás viděl ...

(Když se paní otočí, Bezdomovkyně rychle strčí drobné do kapsy a pokračuje jako dřív.)

Ničím jsem se neprohřešila ..., dobří lidé, neobcházejte nás, zastavte se, podívejte se na ubožáka, smilujte se ..., osm hladových krků na mě doma čeká, na nic se neptají, jenom pít ..., chci říct – jíst chtějí, jako ten chudák bez nohy, ani mluvit neumí, co já chci, Bůh to tak chtěl, proto já říkám ...

(Bezdomovci se blíží. Bezdomovkyně se chce zvednout.)

BEZDOMOVEC 1: Peníze ... Rychle, ať ...

BEZDOMOVKYNĚ: Se mi zdá, že už máme dost.

BEZDOMOVEC 1: Jde ti to moc dobře! Tolik jsme ještě nikdy nedostali.

BEZDOMOVKYNĚ: Ne ... Vy dva ...

BEZDOMOVEC 1 *(sykne)*: Ztratíš zákazníky!

(A oba zmizí. Bezdomovkyně po čase zase pokračuje ve své litanii.

Pomalou ztmění.)

18. obraz

*(Večer. Lavička v parku. Odlehlé a opuštěné místo. **ALMIR** sedí mezi **SKUPINOU BEZDOMOVců**, které jsme poznali dříve. Láhev jde od úst k ústům. Všichni, včetně Almira, jsou pod vlivem alkoholu.)*

BEZDOMOVEC 2: Kurva fix, tenhle stát evidentně neví, co dělá! Dřív nebo později mu bude muset někdo říct, že všechno to přetvařování nemá vůbec žádný, ale vůbec ..., vůbec ..., žádný smysl. Víš, co myslím?

BEZDOMOVEC 1: Víím, protože ty jsi taky stát.

BEZDOMOVEC 2: Já jsem já, nedělej si srandu.

BEZDOMOVKYNĚ: Seš si tím tak jistej?

BEZDOMOVEC 2: Já jsem ... *(Bezdomovci 1)* Ta tvoje mě pořád ... Jak ji vůbec můžeš vystát?

BEZDOMOVEC 1: Těžko.

BEZDOMOVKYNĚ: Mladej už má dost ...

BEZDOMOVEC 1: Vždyť už není.

BEZDOMOVEC 2: A sakra! Zas budeme muset dělat.

BEZDOMOVKYNĚ: A kolik jste jich koupili?

BEZDOMOVEC 2: Tři.

BEZDOMOVKYNĚ: Peněz bylo aspoň na pět.

BEZDOMOVEC 1: Nic nevíš!

BEZDOMOVEC 2: Mladej je úplný terno ..., ty jsi jako Panna Marie s dítětem, i ďábel by se nad tebou slitoval. To tvoje dítě ...

BEZDOMOVKYNĚ: To není moje dítě. Moje děti jsou ... ojoj.

BEZDOMOVEC 1: Jedině takhle se dá něco vydělat.

BEZDOMOVKYNĚ: Prosím, jen si posluž!

BEZDOMOVEC 1 *(Bezdomovkyni)*: Moc si troufáš!

(Dlouhé ticho.)

BEZDOMOVEC 2: Co jsem to chtěl ...? A, jo! Stát ..., už jsem ti řekl ... A potom ..., já píšu sám sobě? Ha? Jak teď vysvětlíš tohle? Teď vysvětli tohle ... Já jsem nikomu nepsal deset let. A mně stát píše? Já jsem podle tebe stát? O.K. Jestli jsi ty, jsem já taky, O.K. všichni jsme, všichni občané jsme stát, O.K. Myslím, já jsem sice proti, ale ... O.K., jestli chceš ...? Je tady ale otázka – Kdo jsem já, když ..., když sám sobě nepíšu?

BEZDOMOVEC 1: Stát píše svým občanům, je to tak? Všichni jsme občani, je to tak? No ...?

BEZDOMOVKYNĚ: Z toho plyne, že stát píše všem.

BEZDOMOVEC 2: O, tak to ne. Mně píše, tobě ne.

BEZDOMOVEC 1: Co ty víš? Myslíš, že každé hned všechno vytrubuje?

BEZDOMOVEC 2: Ne, počkej, ale to je fakt šílený ..., myslím to, co jsi řekla ... Jak jsi to ...?

BEZDOMOVKYNĚ: Nevím.

BEZDOMOVEC 1: Kdyby bylo ještě víno, tak ... Alou, makat.

BEZDOMOVKYNĚ: Nejdou, já jsem si mohla pusy vymluvit a ty ...

(Bezdomovec 1 se mohutně rozpřáhne a uhodí Bezdomovkyni, která se nebrání. Bezdomovec 2 pozoruje Almira. Po nějaké době.)

BEZDOMOVEC 2: Tenhle ale občan na beton není, a psát taky neumí.

BEZDOMOVEC 1: Ty jsi ale idiot jeden!

BEZDOMOVEC 2: A on je idiot dva?

BEZDOMOVEC 1: Co to vykládáš? Jsi ožralej?

(Bezdomovec 2 naštvane vstane.)

BEZDOMOVEC 2: Tak ty si ze mě budeš pořád dělat prdel?!

(Taky Bezdomovec 1 vstane. Bezdomovkyně je uklidňuje.)

BEZDOMOVEC 1: Co ty si o sobě myslíš? Myslíš si, že ...?

BEZDOMOVKYNĚ: Klid, kozli starý! Tady ten je hlavně velikej chudák.

(Časem.)

BEZDOMOVEC 2: Chudák – idiot – občan ... O, kurva fix!

BEZDOMOVKYNĚ: Závěr toho všeho je teda jasnej.

BEZDOMOVEC 2: Ale nebe není jasný.

(Všichni se podívají na nebe. Časem.)

BEZDOMOVKYNĚ: Myslíš, že bude pršet?

BEZDOMOVEC 1: Zítra ...

BEZDOMOVEC 2: To už možná nebudeme.

BEZDOMOVKYNĚ: Vidíš to moc černě.

BEZDOMOVEC 2: Ty taky.

(Opět sedí.)

BEZDOMOVKYNĚ: Když mně ale namlátil!

BEZDOMOVEC 2 *(smích)*: Kdybys byla moje, raději bych ti to natřel. Co na něm vůbec vidíš?

BEZDOMOVKYNĚ: Blechy a vši.

(Časem.)

BEZDOMOVEC 2: Půjdu já.

(Bezdomovkyně se pokouší vzbudit Almira respektive dostat ho nějak k sobě.)

BEZDOMOVKYNĚ: Je tvrdej jak mamba.

BEZDOMOVEC 1: Vždyť nic nevypil. Zvedni ho.

BEZDOMOVKYNĚ: No tak pojd'!

(Časem.)

BEZDOMOVEC 2: Jdu na obchůzku a přitom ještě něco vysomruju.

(Sbírá prázdné láhve.)

BEZDOMOVEC 1: Já se taky nebudu dívat tady na tu protivnou babu.

(Pomalou se seberou a odejdou.)

Zatmění.)

19. obraz

(Oranžovo modrý pocit nekonečna, vítr, hudba. ALMIR uprostřed jeviště. Ohlíží se dozadu, nalevo, napravo, jako by ho někdo sledoval. Jde, nejdříve pomalu. Číhá. Jde jako na běžícím pásu, na místě. Potom stále rychleji, jde. Pořád se ohlíží. Začne utíkat. Utíká pomalu, potom rychleji, utíká, nepohne se z místa, nemůže se dostat z místa, na kterém utíká. Ohlíží se za „pronásledovatele“, utíká rychleji a nejrychleji, co dokáže. Sípá, dýchá stále tíž, úprk na místě, utíká do úplného vyčerpání, do okamžiku, kdy už opravdu nemůže. A padne.

Rychlé zatmění.)

20. obraz

*(Noc v parku, jako dřív. **ALMIR** leží, opřen o lavičku. **BEZDOMOVKYNĚ** natažená na lavičce. Zjevně se jí něco zdá, říká nesrozumitelná slova, přehazuje se, zakřičí. Chvilku zůstane ležet. Pomalu se zvedne. Pomalu přichází k sobě, bolí ji hlava, je jí špatně, dívá se, kde je, dívá se na Almira, který má otevřené oči a nepohnutě zírá do jednoho bodu. Almir se nehýbá, pořád ještě sípá. Bezdomovkyně sedí, také ona tupě hledí před sebe.)*

BEZDOMOVKYNĚ: Pořád stejný přízraky, nikdy to neskončí ... Slyšíš mě? Bůh ví, co se ti honí hlavou? Já jich mám taky plnou hlavu. Proč hlavu? Jenom ne hlavu ... Proto mi v ní pořád zvoní, hučí, praská ..., k čertu, člověk nemůže spát. Svině špinavá, mohl by přinést něco k pití, aby...

(Zvedne se a jde za lavičku, vyhrne si sukni. Mezitím, co vykonává malou potřebu, mluví.)

Ani ty chcánky člověku nedopřeje, jen když on má plnou řiť. Má, úplný hovno v ní má, hovno všivý, smradlavý. Nechám ho, pustím ho k vodě! S takovým to nemá cenu, a taky ... taky ... Vždyť už nemůže, ani punt si nedokáže rozepnout, jak se mu třesou ruce.

(Zvedne se, spustí sukni. Chodí sem a tam.)

Určitě si nějakou našel, jasně, peněz má jako šlupek. Ještě aspoň na tři litry. Vždyť jsem mu nedala všechno, kdepak! Myslíš, že jsem blbá ...? Blázníš? Zatraceně, je to ale zima. Nebudu moct usnout. Kdybys jen věděl, jak to hučí, pořád hučí, do toho zvoní, zvoní jako čert, řeky tečou, všechno se přelívá ... šťávy ...

(Bezdomovkyně se přitiskne k Almirovým nohám, potom leze stále výš po jeho těle.)

Ty ale pěkně hřeješ, víš. Jsi horkej, samozřejmě. Kolik je ti vůbec let? Dítě moje ...? No to by bylo! Vždyť už nejsi dítě, cítím, že už nejsi dítě.

(Bezdomovkyně leze Almirovi rukou do kalhot.)

Ty jsi se ...? Jen aby ses mi nepochcal, aby sis nemyslel, že ... To není tamto, to je ...

(Almir se chce posunout. Bezdomovkyně ho tlačí zpátky.)

Proč jsi tak nervózní? Vždyť po tobě nic nechci. Jen si nemyslí. Je mi zima, jen trošku ... Po tamtom mi nikdy nehučí, nějakou dobu nehučí, ale potom ...

(Almir se chce zvednout, Bezdomovkyně ho obejmě rukama a nohama.)

Nic ti nebudu ... O, bože, seš silnej. Budeme ...? Umíš to?

(Líbá ho, Almirovi se to nelíbí. Je čím dál tím odhodlanější.)

Jsi tak horkej, no tak, bude se ti to líbit, cítím, že se ti ... Uvolni se ...
Budeme hned hotoví, neboj se ...

(Almir se zvedne a setřásá ji ze sebe.)

Ne, ne ... Dej mě na lavičku, na lavičku. Budeme tak ..., chlapče,
chlapečku můj, chlapečku ...

*(Almir odstrčí Bezdomovkyni od sebe tak, že ta padne na lavičku. Hlavou udeří o
okraj lavičky a skácí se. Almir zůstane stát na místě, sípá. Po čase zaujme dřívější
polohu, opře se o lavičku, přes kterou mrtvě leží Bezdomovkyně, a tupě se zahledí
do sebe.)*

Pomalů zatmění.)

21. obraz

*(Noc, lavička v parku, jako předtím. **ALMIR** spí, tělo **BEZDOMOVKYNĚ** je na stejném místě. Přiklání se **BEZDOMOVEC 1 a 2**, mumlají a bručí, pijí a mudrují.)*

BEZDOMOVEC 1: Ne, klidně se můžeš trápit, můžeš si vylámat všechny zuby, můžeš zkoušet cokoliv, ale všechno je k ničemu. A víš proč? Protože se nic nezmění.

BEZDOMOVEC 2: Nic.

BEZDOMOVEC 1: Všechno je to na sračku.

BEZDOMOVEC 2: Chceš říct na hovno?

BEZDOMOVEC 1: Ne, na sračku, protože to je ještě míň.

BEZDOMOVEC 2: A jo, no jo ... To je dobrý, to jo – na sračku, jo.

(Bezdomovec 1 zblízka pozoruje Almira.)

BEZDOMOVEC 1: Ty, tady ten má zavřený oči, nebo se dívá? Musím říct, že se mi moc nelíbí.

BEZDOMOVEC 2: Dokud nám vynáší ... Podle mě se dívá, ne, má je zavřený ... Není to jedno? Stejně nic nechápe.

BEZDOMOVEC 1: Ještě jsem se nerozhodl ...

BEZDOMOVEC 2: Co? Podle mě mrzne, nebo ne?

(Bezdomovec 1 uléhá ke spánku vedle Bezdomovkyně, odstrkuje ji. Bezdomovec 2 hledá prostor na zemi vedle Almira.)

BEZDOMOVEC 1: Vlastně rozhodl, to, co je on, je fakt to poslední, čím bych chtěl být.

BEZDOMOVEC 2: Vždyť nevíš, jaký to je.

BEZDOMOVEC 1: Víím, celej den jsem o tom přemýšlel. Poslední čokl, ale fakt, každý štěně, který nikdy nemělo pána, ho může pochcat. To je téma, člověče.

BEZDOMOVEC 2 *(přeslechne se)*: Napřed je tma a potom je světlo.

(Tělo Bezdomovkyně spadne. Nikdo si toho nevšimá.)

BEZDOMOVEC 1: Ne, ne ... To je něco ... To ví jen Bůh, šmarjá, tohle my nevyřešíme.

BEZDOMOVEC 2: Myslíš, že existuje?

BEZDOMOVEC 1: Něco být musí.

BEZDOMOVEC 2: Podle mě ale neexistuje.

BEZDOMOVEC 1 (*k tělu*): Stará, pojď nahoru. Přestaň se tady takhle ...

BEZDOMOVEC 2: Kdyby byl, tak by ho už někdo viděl.

BEZDOMOVEC 1: Stará? A nic ...!

(Všichni leží, po chvíli se Bezdomovec 1 zvedne a táhne Bezdomovkyni na lavičku.)

BEZDOMOVEC 1: Sakra, ty jsi ale těžká. Tys ještě pila ...?

BEZDOMOVEC 2: No, určitě si ještě něco někam schovala, ona není blbá.

BEZDOMOVEC 1: Pomoz mi.

BEZDOMOVEC 2: Celej žhavej!

BEZDOMOVEC 1: Hovado líný. (*k tělu*) Stará, no tak, konec srandy ... Sakra!

BEZDOMOVEC 2: Dej už pokoj!

BEZDOMOVEC 1: Kurvo stará, tak ty mě budeš ...?

(Po chvíli.)

Do prdele, podle mě je ... Něco s ní není ...

(Po chvíli.)

Ty, podle mě je ... Mně se zdá, že je mrtvá.

BEZDOMOVEC 2: Jo, do mrtva ožralá.

BEZDOMOVEC 1: Ne, fakt ...

(Bezdomovec 2 se pomalu zvedne. Poslouchá, jestli Bezdomovkyně ještě dýchá.)

BEZDOMOVEC 2: Ježíšmarja ... Do prdele ...

BEZDOMOVEC 1: Ale jak to?

BEZDOMOVEC 2: No počkej, to není možný.

BEZDOMOVEC 1: Co já mám teď dělat?

BEZDOMOVEC 2: No tak, to přece nejde, to není jen tak ...

BEZDOMOVEC 1: Mladej! Ty pizdo zkurvená! Ty ...!

(Tahá Almira.)

Ty hajzle zasranej, za to, že jsem tě zachránil, že ... A ty mně tohle ...?

BEZDOMOVEC 2: Pusť ho, to nemůžeš vědět.

BEZDOMOVEC 1: Mohl to být jenom on. Svině špinavá ...!

BEZDOMOVEC 2: Nech ho, pusť ho! Roztrheš ho.

BEZDOMOVEC 1: Já ho zmlátím, až z něho bude krev stříkat ...!

BEZDOMOVEC 2: Potřebujeme ho, sakra ... Potřebujeme ho ...!

(Zatmění.)

22. obraz

(Uběhla nějaká doba.

*Noc. Psychiatrická klinika. Pokoj. **ALMIR** leží připoután k nemocniční posteli. Ústa má zalepená širokou páskou. U něho je **DOZORCE** oblečený do medicínské uniformy. V ruce drží injekční jehlu, vyzkouší, jestli funguje, a potom ji velice surově zabodne do Almirovy zadnice. Ještě víc Almira rozhalí, rozepne si kalhoty a pomalu na něho obkročmo vyleze. Začne se znásilnění. Dozorce si velice užívá. Almir mrtvě leží.*

Zatmění.)

Předchozí 22. obraz se zopakuje ještě jednou.

24. obraz

(ALMIR sedí na zemi u postele. Zjevně se odvázal. Naráží do železné hrany postele. Naráží stále víc. Už má krvavou hlavu. Naráží, silněji a silněji, do okamžiku, kdy se skácí v kaluži krve.)

25. obraz

(Víteř, hudba, oranžovo modrý pocit nekonečna. MRTVÍ a stále ještě zakrvácený ALMIR, hrají „bití rychtáře“. Také všichni ostatní jsou v dřívějším oblečení a pořád ještě krvaví respektive umazaní od sazí. „Rychtář“ je nejdřív MATKA, skloněná a otočená zády k ostatním, kteří jsou kolem ní. Almir stojí stranou. Ostatní ho potichu vábí, ať jde blíž. Almir otálí, potom udeří matku po zadnici.)

MATKA: Almir, Almir!

(Všichni vesele zatleskají, Almir není příliš spokojený, protože ho odhalila. Teď jde doprostřed on. Ticho. Mrtví se na sebe podívají a na otcovo znamení pomalu a potichu zmizí z jeviště do tmy. Almir ještě chvíli čeká, potom se pomalu obrátí. Vůbec se nerozhledne kolem. Zůstane stát smutný a sám. Dlouhé ticho. Potom naplno zakřičí.)

ALMIR: KDE JSTE?

(Okamžité zatmění.)

K O N E C